

Τώρα στο σπίτι ή καυμένη ή Ραλλού
 απόμεινε μελάγχολη και μόνη.

17-1-43

Σημείωση

Τὰ παραπάνω, Διήγημα και ποιήματα προορίζονταν για τὸ περιοδικὸ «Μέλισσα» ποὺ θὰ ἐκδίδανε 4 συμμαθηταὶ στίς 20 Μαρτίου και δώθε. Δυστυχῶς, όταν εἶχαμε γράψει μόλις τὰ 4 πρῶτα τεύχη, διάφοροι λόγοι, ἀνώτεροι τῆς θελήσεώς μας και τῆς θέσεώς μας, μᾶς ἀνάγκασαν νὰ σταματήσουμε τὴν προσπάθειά μας αὐτή, μὲ τὴ μόνη ἐλπίδα, πῶς ἴσως κάποτε μπορέσουμε νὰ ἐκδώσουμε τὴ «Μέλισσα», και μάλιστα τυπωμένη και ὄχι χειρόγραφη.

Πάτρα, 22 Ἀπριλίου 1943

ΚΡΙΣΕΙΣ :

Ἀναφερόμενος ὁ κ. Γυμνασιάρχης στὰ ποιήματά μου, μὲ ἐπαίνεσε για τὴν καινοτομία μου, ἀλλὰ «παρεξενεύθη» για τὴν ἐλευθερία τοῦ στίχου. Τοῦ ἀπάντησα ὅτι ἀκολουθῶ τοὺς νέους ποιητάς, ὅπως εἶναι και τὸ σωστότερο.
 —Δὲν ἐπέισθη, οὔτε ἱκανοποιήθη. Εἶναι «παλαιός»...

29-4-43

8

IN MEMORIAM!...

Ἀκουμπήσαμε κι' οἱ δύο στὴ στέρνα τῆς πλατείας, και κυττάξαμε για λίγα λεφτὰ τὰ νερά της, ποὺ χρύσιζαν.

Ἡ ματιές μας ἐνώθηκαν στὸν καθρέφτη της. Καὶ μᾶς ἐθάμπωσεν ἡ θωριά της. (Ἦταν μεσημέρι' τελευταῖα μέρα τοῦ σχολικοῦ βίου μας. Εἴμαστε μονάχοι, ἐγὼ και Κεῖνος, οἱ τελευταῖοι. Ἐξή χρόνια ἀδέρφια).
 Σὲ λίγο τὰ μάτια μας θόλωσαν, δάκρυσαν... Πήραμε τὴν ἀπόφαση ν' ἀποχωριστοῦμε...

Κλάψαμε, και γλυστήσαμε σὰν ψυχές...

Οἱ φοίνικες κούναγαν τὸ κεφάλι λυπημένα. Ἐπειτα, ἀπλώθηκε μιὰ βαθειὰ σιγὴ στὴν πλατεία. Οἱ δυὸ μαθητὲς ἀποχωρίστηκαν...

Πάτρα, 17 Ἰουν. 1943

9

ΤΟ ΒΕΛΓΙΟ, 1917

(Χειρόγραφο "Οθ. Καχτίτση)

Πάντοτε μοῦ πῆγαιναν τὰ χαλὶ
 και ἡ τσάντα μὲ τὰ κραγιόνια.

Γάνδη, Γάνδη,
 Πολιτεία τῆς νεανικῆς μου ζωῆς σὲ πολυτεχνεῖο.

Στὰ τελειώματα τοῦ 1917

θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν ἦμουν στρατιώτης
γιὰ νὰ ξεχάσω τὴν ἀδιαφορία σου
ὅπως φεύγαμε.

Στὸ πεντηκοστὸ

εἶχε ἀρχίσει νὰ βρέχει καὶ οἱ λιπαντές
δοκίμαζαν στὴ σκευοφόρα χειμωνιάτικες χλαῖνες.

Σταματάγαμε γιὰ νὰ πάρ' ἡ μηχανὴ νερὸ

σὲ ἀφημένα χωριά

κυκλωμένα ἀπὸ δεντροστοιχίες σημύδων.

Χωριά κλειστά

ποῦ δὲ μᾶς πρόσφεραν μαντορίνια

καὶ δὲ μᾶς ζητοῦσαν ἀλληλογραφία.

Ἐμπνέσαι ἀπὸ ἐρείπια πόλεων.

Αὕτῃ ἦτανε πολιτεία φθινοπωρινή

κυκλωμένη ἀπὸ καπνιές.

Πολιτεία ὅπου οἱ γρηές

μὲ τὰ ἐρειπωμένα ὀμπρελλίνα

χτυποῦσαν τὰ ρόπτρα ἀρχοντικῶν

στὴ συνοικία τῶν ὑαλοπωλείων.

Καὶ μεῖς ὑπομέναμε μέρες καὶ μέρες ἀπραγοί

ντυμένοι μὲ τὴν ἀγωνία

μέσα σὲ χαρακώματα τοῦ νότιου τόξου.

Καὶ ἦταν ὁ προσβλημένος διανομέας

μὲ τὸ γαλλικὸ κράνος καὶ μὲ τὸ στιλέτο

ποῦ φερνε τὰ χαράματα μὲ ποδήλατο

γράμματα ἀπ' τὴν Ὀφηλία Μολάντερ.

Πολιτεία πολιορκούμενη ἐπὶ τρεῖς μῆνες.

Πολιτεία μὲ καπνοδόχους

μὲ γενναίους πρωινούς γαλατάδες

καὶ μὲ κηδεῖες.

Σοῦ ἀφήσαμε τὴ νεότητά μας τοῦ 1917.

10

STOPPAKIUS PAPENGUSS

(χειρόγραφο "Οθ. Καχτίτη)

Ἐπιστροφή ἀπὸ τὶς μάχες

Τέσσερες δόμβες εἶχαν ἐκτραγεῖ στὴ γραφικὴ συνοικία τῶν χρυσοχοείων. Ἐκεῖ
ποῦ πρῶτα οἱ βιτρίνες ἔσταζαν πολυτέλειες καὶ εὐθυμα γερόντια μὲ ἀσημένιο μπα-
στουνάκι καὶ μὲ βίβλο ἀγγάντευαν ἀπ' τὰ μπαλκόνια τους τὴ θάλασσα. Ὁ δρόμος
ἦταν μὲ λάσπες, καὶ πολὺ ἔρημος. Ἦταν τελειώματα χειμῶνα καὶ εἶχαν βλαστή-
σει ἀνάμεσα στὰ ἐρείπια χορτάρια, τσουνκίδες, ἄγρια βλίτα, τζοχοί, μαργαρίτες